

אבל באופן כללי הם מתייחסים לשירה די בזלזול ואדישות, ואני אני רוצה ללחץ עליהם."

פרוינד ניסה לעניין בשירתו הוצאות-ספרים רבים רבות, אך תמיד נתקל בסירוב. לבסוף החליט להוציא לאור בעצמו. הוא כותב בעיקר שירי טבע, גוף והגות, והעברית שבפיו נאה מזו שרגילים לשמוע ברחוב. "אני אדם חברותי ואוהב לשוחח עם אנשים, למרות שבדרך-כלל נחשב המשורר כאיש בודד", הוא מעיד על עצמו.

אמנים בני

9 ו-11

במרחק כמה מריבוע דוכני-הספרים הר צוה, במעלה שדירות-חן, מפוזרים דוכני יריד האמנות. גם כאן שולטת הר פמות בכיפה: ציורי שמן ומים, תדפיסים למיניהם, הדבקות וזכוכית, פיסולי-חומר וכל חומר שהוכרו אי פעם כלגיטימי לעשייה האמנותית, וגם כאלה שקשה היה, עד לרגע זה, לראות בהם חומר-גלם אמנותי.

גם כאן ניתן למצוא, בשוליים, את אלה שלא היה לא-ליריים לשכור להם דוכן (500 לירות ל-10 ימים), והם מציעים את יצירותיהם לקהל הרב ומשתללים להתחמק מעיניהם הבולשות של פקחיה-עירייה, המסל-קים משם ביד רמה כל פולש זה.

במרכזה של חבורה גדולה יושבת אורנה קאליש הנאה, בת ה-24, ומציירת את דיוקנו של כל החפץ בכך תמורת 20 לירות. אורנה חזרה לפני ימים אחדים מלונדון, שם היא לומדת עיצוב-אופנה בכל-בו הענק מארס אנד סנטר.

היא אינה עושה זאת למען הכסף, אלא פשוט: "אני אוהבת את זה, אוהבת לשבת ולצייר כל מיני פרצופים של אנשים, לפרנסתה האמיתית היא מעצבת שטיחונים, כריות וצעצועים מאקרילן, ומוציאה אף נמכרים באחד מדוכני היריד.

מול אורנה, על ספסל ציבורי בשדירה, יושבים שלושה ציירים צעירים שיצירותיהם הם מונחות לפנייהם, על שולחן-מיטבח מת-פסל. אלה הם ליאור בן ה-9, ואריה ואורן בני ה-11. שלושת האמנים הצעירים מתייחסים אל מעשיהם בכובד-ראש מעורר-קנאה. הם מוכרים ציורי גיבוריו של וולט דיסני באינטרפרטציה אישית, צבועים ב-טוש של אחותו של ליאור, הפקחים ניסו לסלקם מהמקום, "אבל אנחנו שיכנענו אור-תם", הם אומרים בגאווה.

חגיגה

אביבית

החורים תמכו בשאפותיהם האמנויותיות ותירשו להם, "להישאר מאוחר" לכבוד היריד. מחירי הציורים הילדותיים הנאים נעים בין 2 לירות ל-6, ובמשך שלוש הימים הראשונים של היריד צברו יחד כ-180 לירות. הם אוהבים את היריד, ולמא-כור זה כיה, ולזכותם יצויין, כי מבחינה כמותית יחסית מכרו יותר מכל דוכן אחר ביריד.

בקצה שורת הדוכנים, במעלה השדירה, מתחת לעץ גדול ניצבים שלושה בחורים צעירים, ארוכי-שיער, פול, אנתוני ודיוויד הם אנגלים שאוהבים, לעשות דברים יפים, זכמובן גם למכור אותם. הפקחים גירשו אותם משם כבר כעשר פעמים, אך הם אי-נמ אומרים נואש ומופיעים בכל פעם בפני-נה אחת, לעליצותם הרבה ולכאב-ראשם של הפקחים.

שלישייה עליונה זו מציעה למכירה מר-אות, הנתונות בתוך מיסגרות אמנותיות עשויות עץ. גם זו אמנות. מחירה של מראה כזו כ-150 לירות, ובאותו יום מכרו כבר שש מהן. לא, אינם יהודים, אבל אור-הבים את ישראל ואת נופיה, ונמצאים כאן כבר בפעם השנייה.

הם מתכוונים להוציא את מחייתם מעשיית "דברים יפים" כגון תמונות, פוסטרים, חיי-תוכים וכל מה שנכלל בקטגוריה רחבה זו. כסף זה דבר רציני, אבל מבחינתם יש לפחות דבר אחד שמתחרה בו. ברגע שיב-חינו בשלוש נערות תמודות, יארונו הכל ויתחילו לחזר במרץ.

חגיגה אביבית אמיתית.

מישה אשורב מאשים את אשתו לשעבר דליה פרידלנד

גברים נשואים אני מעולם לא התחלתי. דאגתי לעצמי, לא רציתי להיפגע. אני מכיר רה כל-כך הרבה בחורות שניכוו מיח סיחן עם גברים נשואים, שאמרת לעצמי תמיד: לי זה לא יקרה. אבל היה לי מול. אני האמנתי למישה, כי הוא אדם הגון, וידעתי שהוא לא יטשה בי, למרות שידעתי שזה כימטע בלתי-אפשרי.

זכיתי

בטוב שבאדם

אחרי הכל היה לו בית, היו דליה ואהילה, והיה המעמד. כאשר הכרתי אותו, בכלל לא חשבתי לכיוון הזה. בסך-הכל היו בינינו נושאים משותפים. שנינו להוטים אחרי תיאטרון, איכפת לנו מה-תיאטרון, וכשהוא קיבל אותי להצגה יום-

היא מנצלת את הורי עד טיפת-הדם האחרונה!

העצמאות של ישראל שפי, כולם חשבו שהוא לקח אותי להצגה בגלל הרומן הגדול שהולך בינינו. אבל הרומן הגדול החל בכלל רק באמצע החזרות, ברגע שהוא אמר לי שהוא החליט לעזוב את דליה. לפני זה לא היה בינינו שום דבר. לא רציתי, ולא יכולתי.

אחרי שהוא אמר שהוא עוזב אותה,

לנד ז"ל והשחקנית חנה'לה הגדלר. גם בילה מס החליטה, שעם מתן הגט והגושפנקה הכימט-חוקית ליחסיה עם מישה אשורב, יש לה כבר מה להגיד. בדירתם המרווחת שברחוב טאגור ב-רמת-אביב, דירה שהיהוט בה מועט אך מה שיש מרחיב את העין ואת הדעת, נראים השניים נינוחים לחלוטין. ומאשרים.

גם ידירתו, השחקנית בילהה מס, ש-אותה פגש בעת שהשתתפה בהצגה ש-ביים, ליל-העצמאות של מר שפי — שוכ-תה מאוחר יותר לכינוי "ליל-העצמאות של מישה אשורב", לא פצתה פיה. אפילו כאשר התפרסם עניין תביעת-המזונות שהגישה דליה פרידלנד (העולם הזה 1932), בה טענה דליה כי מישה הפ-



מישה אשורב וזכיחה מס

"עבר בינינו חתול שחור לפני שהכרתי את בילהה"



דליה פרידלנד

הייתי סמוכה ובטוחה שיום אחד נהיה ביחד. זה אומנם לקח שנתיים וחצי, אבל אני האמנתי לו כל הזמן. הוא אדם נורא חזק ונאמן לעצמו. אני עצמי באה מבית של פועלים, תמיד עבדתי, הדרכתי מחול, ודאגתי לעצמי. כשמישה אמר לי שהוא עוזב את דליה, לקחתי אותו לחיפה אל אבי, סיפרתי לו את הסיפור ואבי אמר לי: אם הוא אדם ישר ואתם אוהבים אחד את השני, אני מברך אתכם.

בתיאטרון היה מאוד קשה. אנשים לא ידעו איך לקבל אותי, איך לאכול את מה שקרה. אנשים, באופן טבעי, מסתייגים. אומרים, היא לא שווה כלום אם היא מקבלת את התפקיד הזה בגלל הקשרים. אבל אני רצינית, הוכחתי את עצמי, עשיתי

בילהה, צעירה נאה, בת 28, בעלת שיער אדמוני ועיניים כחולות, קורנת מאושר. מישה אשורב בן ה-50, במיכנס-ג'ינס ושיער אפור פרוץ, שהוא כבר סבא, נראה צעיר ושופע-חיים מתמיד. זוהי, כנראה, האהבה. קשה לו עדיין לדבר על פרשת הי-גירושין, ולכן הוא מסתובב בדירה, מטלפן לתיאטרון ועוסק בעבודתו. ו-שעה שהוא הכין עצמו נפשית ל-ראיון העיתונאי, נראתה בילהה לסי-פר על פרשת יחסיה עם האיש שאיתו היא חולקת את חיה מזה כשלוש שנים, והמבוגר ממנה ב-22 שנה.

סיפרה בילהה:

אצלי זה היה תמיד עיקרון בחיים. עם

סיק כל תמיכה בילדותם הקטנה איילה ודרשה דמי-מזונות בסך 1000 ל"י, ביכר מישה לשחוק.

לאהבה

אין גיל

לפני כשבוע ניתן עליידי הרבנות גטי-טורין סופי לשני בני-הזוג, ואו-רק לאחר מתן הגט הסכים מישה אשורב למסור את גירסות-שלו לנסיבות שהבי-אוהו להתגרש מדליה, אותה נשא לאשה בהיותה שחקנית מתחילה בת 24, ששבה מלימודיה בלונדון והחלה מנסה להשתלב בתיאטרון של הוריה. הבמאי צבי פריד-